

Десетине хиљада верних на свенародном молебну за светињу брака и породице, слогу и мир у нашем народу

У молитвеном присуству неколико десетина хиљада верних, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 11. септембра 2022. године испред Саборног храма Светог Саве у Београду молебан за светињу брака и породице, слогу и мир у нашем народу.

Централне улице и Светосавски плато закрчиле су непрегледне колоне благочестивог народа, не само житеља српске престонице већ и верних пристиглих са свих страна Србије како би се заједно са својим Патријархом и отачаственим архијерејима помолили за очување нападнуте светиње брака и породице.

Молебану су молитвено присуствовали преосвећена господа епископи сремски Василије, новиграчаничко-средњезападноамерички Лонгин, бачки Иринеј, шумадијски Јован, зворничко-тузлански Фотије, рашко-призренски Теодосије, крушевачки Давид, тимочки Иларион, нишки Арсеније, ваљевски Исихије, ремезијански Стефан, топлички и избрани шабачки Јеротеј, хвостански и избрани западноевропски Јустин, мохачки Дамаскин, марчански Сава, умировљени канадски Георгије, избрани липљански Доситеј.

На крају молебна Његова Светост Патријарх г. Порфирије је беседио верном народу.

Патријарх Порфирије: Божја реч нам већ на почетним страницама Светог Писма открива да је Бог створио човека као два пола, као мушко и женско, и да је благословио брак и породицу као заједницу љубави мушкарца и жене са њиховом децом.

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо архијереји, браћо свештеници, свештенмонаси и монахиње, браћо и сестре, децо Светог Саве и децо Светог кнеза Лазара, децо великих, славних отаца и праотаца наших, подвижника, мученика и сведока православне вере,

Добро сте дошли у окриље храма Светог Саве. Добро смо дошли и добро смо се сабрали вечерас. Једна нас је мисао и једна жеља вечерас окупила у овом броју пред храмом Светог Саве, пред саборним храмом читавог српског православног народа где год да се налази. Та жеља, та мисао једноставна је: да будемо оно што јесмо, да будемо оно што су били наши преци – да то исто буду и наша деца, да будемо оно што заправо јесмо од када за себе знамо, да будемо оно што је воља Божја, оно што Бог хоће од нас, а не оно што људи покушавају да добију. Браћо и сестре, сабрали смо се овде да се помолимо Богу за светињу брака, за слогу и јединство.

У животу нас православних хришћана све треба да започиње и да буде прожето молитвом, да се њоме завршава, да све буде утемељено у молитви, јер ми, православни хришћани, у молитви препознајемо неизмерну силу и снагу. Молитва је истовремено и простор присуства Божјег међу нама, у нама и у нашим животима. Јуче сам, браћо и сестре, служио Литургију у Јасеновцу, а јутрос у Лици, у Медаку, где су животе изгубили многи невини људи 1993. године. Неколико дана пре тога био сам у Сентандреји, у Мађарској, а пре тога у Херцег Новом. У последња два-три месеца обишао сам и служио у многим епархијама наше Цркве, од Косова преко Републике Српске и широм

Србије. Служио сам и сабирао сам се са нашим народом, молио се Богу заједно са њим.. Где год да живимо, независно од државних и политичких граница, све нас повезује једна иста вера православна. Све нас повезује једна иста Српска Православна Црква. Све нас баш због тога повезује и чини да јесмо једно, исти систем вредности. Православна вера нас је где год да смо обликовала кроз векове, од Светог Саве, преко Косовског завета, Светог кнеза Лазара Косовског, све до наших дана. Обликовало нас је Јеванђеље Христово, реч и заповести Божје, обликовало нас је Христово учење. Јеванђељем смо Христовим градили и изградили свој начин живота и свој систем вредности. Тим системом вредности организујемо свој приватни, породични, друштвени, културни живот. На том систему вредности формиран је наш јавни морал. Њим градимо односе међу собом, али и са другима и другачијима, једном речју градимо и негујемо оно што ми јесно, свој идентитет. То је православни, хришћански идентитет и јеванђелски систем вредности. У центру тог система вредности налази се љубав према Богу и љубав према ближњем, али не сентиментална, површна љубав, него љубав која је одговорност према светињи живота и одговорност према спасењу. Нисмо само биолошка бића позвана у овај свет да имамо свој почетак и онда потпуно бесмислено обесмишљавајући све што му је претходило да из њега ишчезнемо. Створени смо за вечност, а у ту вечност нас води Црква наша, води нас Јеванђеље Христово и јеванђелски систем вредности.

Браћо и сестре, знате то боље него ја, ми никоме не намећемо оно што је наш начин живота, али исто тако не желимо да нам било ко, са било које стране света долази да нам намеће своје вредности, свој поглед на свет, свој начин живота. Браћо и сестре, нећемо – понављам, јер ми никоме не намећемо свој начин живота – да нам ико, макар он и мислио да је бољи од нас, намеће своја правила, свој поглед на свет и свој начин живота. Нећемо да нам било ко каже шта ми треба да будемо. Нама је мера и критеријум Христова реч, Божја реч. Христос нам даје путоказе, говори нам шта је добро, а шта није, шта је црно, а шта бело, шта је Богом установљено као природно, а шта је неприродно или како Свети Максим Исповедник каже противприродно. Божја реч нам већ на почетним страницама Светог Писма открива да је Бог створио човека као два пола, као мушко и женско, и да је благословио брак и породицу као заједницу љубави мушкарца и жене са њиховом децом. На таквом Богом благословеном браку и на таквој породици је изграђено друштво и цивилизација какву познајемо, не само овде него и у Европи. Сама реч породица по своме значењу у српском језику нам казује да мушко и женско покренути љубављу и у жељи да буду једно ступају у заједницу и да би имали пород, породицу. Породица је један од плодова брака између

мушког и женског. Али, када у браку нема порода, када нема деце, када је таква воља Божја, брак ни у ком случају не губи своју пуноћу и свој смисао, јер остаје онај најважнији циљ – да двоје у љубави једно буду.

Па шта је то? То је вера наша. Њом и поверењем у Христову реч знамо шта је мушко, а шта је женско. Њом знамо и шта је брак. За нас православне хришћане то се подразумева. Ту нису потребна никаква објашњења, јер је Христова реч једноставна и упућена сваком човеку. Данас смо, међутим, суочени са таласима, са цунамијем, са најездом многих нових система вредности који се насилно, агресивно или меком моћи и невидљивим радовима испод радара, намећу са циљем да уруше сваки постојећи природни или цивилизацијски поредак, да успоставе нову парадигму, нова правила. У том вртлогу, намера је да се поруше идентитетски темељи и стубови појединца и заједница, да све постане релативно и крхко. Као да хоће да нам кажу да све што смо до сада знали и чиме смо живели до сада више не важи и да смо заправо хиљадама година живели погрешно, били у заблуди. Епилог ових идеологија постхуманистичког друштва није само да изгубимо идеју о томе шта је мушко, а шта женско, шта је брак, него да на крају – рећи ћу опору реч и бити прозиван због тога, не хајем за прозивке, него са вама бринем шта ће Бог рећи – не можемо са сигурношћу рећи ни шта је човек. И већ има таквих идеја и таквих гласова.

Наравно, да не звучи самољубиво и гордо, да смо им ми сметња, не због тога што смо тобож бољи од њих или што имамо другачији став и гледиште, већ због тога што наше свецело и снажно опредељење за истину Јеванђеља Христовог, па и за истину о мушком и женском и браку, изобличава њихове странпутице. Том и таквом духу смета Христос и Његово Јеванђеље. Ми смо читали Јеванђеље и знамо када је Господ био у Гадаринским крајевима. Учинио је добро, али су му рекли: Иди од нас, сметаш нам, квариш нам бизнис, квариш нам нашу идеју да су комфор, успех и слава најважнија ствар на свету. Смета им Христос, јер Он јасно каже: „Да нисам дошао не би греха имали“, тј. да није Христос дошао не би знали шта је исправно, а шта није. Будући да је Христос дошао и у Јеванђељу рекао шта је истина, а шта лаж, том духу препрека је Он сам и Његова Црква, односно вредности које извиру из Његове истине. Због тога тај дух нових идеологија хоће те вредности, ако не да их уклони, онда бар да их разводни и релативизује. Наравно, покушава изнутра, унутар Цркве, да релативизује оно што је Господ рекао. Кажу: „Зар Бог није дао слободу човеку?“. Да, јесте. Али, апостол Павле је рекао: „Све ми је дозвољено, али није ми све на корист“. Дакле, није свака слобода спасоносна и смислена. Отуда је за нас православне хришћане

неприхватљива LGBTQ+ идеологија.

Међутим, одмах да подвучем да смо истовремено против сваке врсте насиља, да смо против презира, мржње, прогона и жигосања оних који деле те идеје, поготово ако се насиље чини у име Цркве, и у име Христа. Штавише, знам да има много људи из те популације који су бољи од мене, али који носе свој крст и боре се са својим искушењима и који нису ни за каква парадирања. Верујем да и ви имате таква искуства. Ми им не судимо, не оптужујемо их и не осуђујемо. Бог је судија свима, па и нама овде сабранима. Као хришћани молимо се и за њих, јер су и они наши ближњи. Молимо се да и они дођу у познање истине Христове, закона Његовог, заповести Његових. Не мешамо се у то како ко организује свој живот. Овде није реч о личном односу према било коме конкретно. Реч је о томе да не можемо прихватити било чије слабости, личне склоности и изборе који нису у складу са поретком који је Бог установио, а који се пропагирају и намећу као нова друштвена норма и правило. Не можемо прихватити да се медији, просвета, култура, али и политичке установе претворе у средства сталног и перманентног психолошког и моралног притиска у служби насилног социјалног инжењеринга. Ми не можемо дозволити да та идеологија мења модел друштва којим наш народ живи откад зна за себе.

Већ смо суочени са плодовима тихог инжењеринга те LGBT идеологије. Да неко не каже да претерујемо, да смо сумњичави, да претерујем: ових дана смо сазнали да су у уџбенике основних и средњих школа код нас испод жита, далеко од ока јавности, унете лекције које пропагирају родну идеологију. Ко је то учинио? Да ли је неко вас, чија деца иду у школу, питао нешто о томе? Да ли сте сагласни? Ако вас пак није питао, а ја знам да није, тражимо од надлежних органа да се одмах повуку из употребе сви уџбеници, приручници и помоћна наставна средства у средњим, основним школама и предшколским установама у којима постоје такве лекције.

Замислите тек до ког апсурда доводе ови трендови. Док, са једне стране, имамо законе који дају апсолутно право мајкама да одлучују о томе да ли ће њихово дете угледати светлост дана или не, да ли ће се родити или не – а деценијама сам исповедао наш српски народ у манастиру Ковиљу и знам какав је бол свакога који је прошао кроз то, молио се заједно са онима који су прошли кроз то и сигуран да је Бог тај бол урачунао као прилог на путу преображаја и спасења – а са друге стране, у државама у којима су ови трендови постали реалност и норма, постали нормални, имају законе који истим тим родитељима забрањују да ако имају мушко дете, да га виде као

мушко, ословљавају као мушко, да своме сину кажу: Соколе мој; или ако имају девојчицу нису у прилици, и не смеју по закону да негују своју девојчицу да буде будућа девојка и будућа мајка. И то све до не знам које године. И о томе да ли је дечак, ако се родио као дечак, и да ли је девојчица, ако се родила као девојчица, заиста то и жели да буде. Када дође до не знам које године треба сами да одлуче, по своме афинитету, шта су, а пре тога, до четрнаесте године, прошли су brainwashing, прошли су испирање ума кроз разне програме у школама које су учили. То нису вредности по којима ми живимо! То нису вредности са којима хоћемо да живимо!

Стога је разумљиво, браћо и сестре, што се противимо такозваном Еуропрајду, што се противимо парадирању улицама Богородичиног града, престоног града Београда. Видели смо већ и немамо потребу више да гледамо, у многим европским престоницама како такве манифестације опсценим и егзибиционистичким понашањем и својом визуелном и естетском агресијом вређају, изругују се и исмевају све што се сматра најсветијим и најчеститијим и у нашем народу, али и у другим народима. Ми смо против Еуропрајда као таквог, јер је очигледно да им није само до шетње и до провода, јер им је циљ да преобликује наше друштво, наше вредности, наш начин живота, а да то сами нисмо тражили.

Браћо и сестре, неки кажу, сигуран сам не дубински у себи размисливши, да је овакав наш став крсташки рат. Знамо ми добро шта су крсташки ратови. Знају то православни народи, знају и ко их је и зашто водио. Ми смо били објекти крсташких ратова, али и то искушење и ту невољу смо превазишли вером и Јеванђељем. Да ли ми водимо крсташке ратове ако седимо у својој кући? Нисмо ми отишли у другу државу, у други народ да му чак ни милом, а камоли силом, намећемо свој начин живота и своје вредности. Нисмо ни вером ни било којом другом идејом, а безброј пута смо у историји били подвргнути разним покушајима да се одрекнемо себе, да не будемо оно што јесмо, да постанемо нешто друго. Хвала Богу, ево нас са главом на раменима живи и здрави и даље оно што смо били. Па ко води крсташки рат? Други су дошли у нашу кућу и нама пропагирајући своје идеје поткрадају нас и намећу их. Они хоће да нам кажу какви треба да будемо. Ми смо објекти у овој причи и ми смо они који су изложени насиљу. Силују нам памет! Силују нам душу! Хтели би, али неће моћи!

Браћо и сестре, могао бих са вама до ујутру бити и више од свега бих волео

да имамо свеноћно бденије, свеноћну молитву онако како то чине манастири по Светој Гори и по Србији, да се молимо за читав свет и за све људе, да се молимо да нам Бог да мир, да нам да здраву породицу, да нам да слогу и јединство, јер имамо много искушења и проблема – зато је потребно да будемо једно у вери и једно у добру – да се молимо и за посрнулу нашу браћу у вези са идеологијом коју смо помињали, да је више не помињем. У вези са сваким нашим падом, са сваким нашим грехом, да нам Бог свима да да дођемо у познање истине, да знамо Њега, Једнога у Тројици Бога кога слаavimo, Оца и Сина и Светог Духа сада и увек и у векове векова. Амин!

spc.rs